

KOVÁCS MONIKA NIKÉ

Mi ez az érzés?

Mi ez? Ezt kérded
Válaszra várva,
Mi rabul ejt téged,
Mint vágyak virága.
Mi az, mi miatt
Szíved úgy lüktet,
Repülni vágyna,
Lánc ellen tüntet?

Mi az, mi ajkad
Némítja olykor,
Amikor látod,
Csendesen bókol?
Mi az, mi téboly,
Mégis oly édes?
Mi örökkön ég,
Mi soha nem véges?

Mi az, mi szemed,
Gyönyörködteté?
S amikor látod,
Fátyolt húz elé.
Lelked hol szárnyal,
Hol pokolban ég,
Mi ez? Mi tested
Élve tépi szét.

Nem tudom mi ez, de volt benne részem,
Eléget, feldúl, ha utolér, végem!
Kecsegtet fénnel, majd sötétbe borul,
Vadul ver szívem, a torkomba szorul!

Arcomon pír ég, szememben fények,
Bánatom űzik az újabb remények.
Érzem, hogy eszem elindul lassan,
Szívemre hallgat, mely trillázik halkán.

Lelkem már szárnyal, egekig érne,
Keringőt táncol az égi zenére.
Harsonát hallok, látom már Ámort,
Forrni kezd vérem, érzem a mámort!

Lüktet a szívem, vérem erebben,
Gyémántfény csillan boldog szememben,
Nem tudom, mi ez, de szárnyalok én is,
Tudom, hogy megöl, engedek mégis...

Mi ez? Most kérdem
Én is tetőled.
Mi ez? Mi éltet
S egyszerre öl meg?
Mi miatt mégis
Érdemes élni,
Feledni, várni,
Újra remélni.

Mi ez? Hát mondd meg,
Nem tudom én sem!
Félek, de várom,
Hogy újra kísértsen!
Keserű s édes,
Mennyei érzés,
Nem tudom, mi ez,
Ez örök kérdés...

Elfogytak a szavak

Mit mondhatnék Néked?
Túl sokszor írtam már:
Szeretlek – s más szépet...
Elfogytak e szavak,
s most, mikor leginkább
izzik, tombol, éget,
nem tudom, szerelmem,
tolmácsolni Néked!
Mutatni talán...,
hogy most már csak Veled,
szerető társként,
amíg csak lehet!
Kezedet fogva,
melletted csupán.
SZERETLEK!
Percenként dadognám bután,
SZERETLEK!
Suttognám olykor,
majd üvölténém.
SZERETLEK!
Te vagy a remény,
Te vagy a FÉNY!
SZERETLEK!
Remegve aggódom Érted,
féltelek, óvnálak
mindenkitől;
SZERETLEK!
Nélküled sivár az Élet,
ha Te nem vagy,
nem kell már több
semmiből!
Veled, vagy sehogy!
– így érez szívem,

lábaddal lépek
az úton tovább;
úgy érzem, Te vagy
a Világ, a MINDEN,
szemeddel látom
az összes csodát.
SZERETLEK TÉGED!
Mindennél jobban,
melletted állok,
édes kis párom;
szerelmes szívem
míg egyet is dobban,
s erőt nem vesz rajtam:

AZ ÖRÖK ÁLOM...

Királykobra-szonett

Miféle isten teremtett téged
Fajodnak hitvány, vérengző mása??!
Sziszegsz csak, ámde fogadban méreg,
Sziklaszirt mélyén bújsz meg – hiába...
Rejtőzködsz, mert csak megvetést várhatsz,
Csúszol a porban, zsákmányra várva;
Az erőstől félsz, gyengékre támadsz,
Ezért lehattél fajod királya!
Igézel, s végül levedled bőröd,
S „álarcod” immár halotti lepel;
Álcád a porban, fogad a töröd,
Kioltod „véred”, s belőle eszel...
Vesztes vagy mégis – mindegyik korban,
Fejedre lépnek, s maradsz a porban!

Lélegzetnyi boldogság

Jó volt így égni – ismét egy cseppet,
Érezni miként nő újra a lelkem
Pókhálós, öreg problémák fölé;
Színeket látni, mit Boldogság festett,
Vágy édes illatát szagolni csendben,
S lépni az árnyból új fények közé...

Jó volt...
Ölelő karban ébredni reggel,
S zaklatott álmom félelmes hamvát
Boldog, új létem urnájába rakni;
Lesni a percet, amikor felkel,
Arcomba temetni összegyűrt arcát,
Kérni a csókját és – visszaadni...

Jó volt...
Ajkáról inni részegre magam,
Szürcsölni szerelme édes nedvét,
S mámorban úszni éjszakákon át;
Szavába zárni egyetlen szavam,
Élni a varázs ezer szép percét,
Szemével látni megannyi csodát...

Jó volt...
Az álmok mézédés kelyhét
Emelni, s fenéig üríteni.
S álmodni újat, százszor édesbet,
S magját a lelkében elhinteni...

Jó volt...
Hangjába szótlán burkolni magam,
Számúzve tőlem végleg a csendet,
Mi konokul szötte hálóját körém;

Bontotta régi, átkozott falam,
Épített jobbat, erősbet, szebbet,
S új remény ívét emelte fölém...

Jó volt...

Hogy lobbant a szerelem lángja
Sivárrá égett beteg lelkemben,
S perzselni kezdte a múltam sebét,
Vágytam egy újabb csodavilágra,
S fogságban tartott mosolyom csendben
Arcomra kúszva ezt tárta szét...

Jó volt...

Lábával lépni rengeteg erdőt,
Távolba látni „mímelt szemével”,
Nézni a szunnyadó leveleket;
Tündérszikláról lesni egy felhőt,
Szent János fényét kergetni éjjel,
S karjában várni a kikeletet...

Jó volt...

Hogy ajka csókolta régen
kiszáradt, szomjúhozó számat,
S annyi édes áldozatot hozott
érte nyíló méhem kelyhében,
Érlelt bennem ezernyi vágyat,
S cserébe fájdalmat lopott...

Jó volt... így hinni, hogy élhetek újra,
Múltam árnyait elűzni messze,
S feledni mindent, mi sajgott nemrég;
Új társsal lépni gond-nőtte útra,
Nem tudni Pokol, Kánaán lesz-e,
S hinni: Ő képes szeretni még...

...

Jó volt...

De vége... elszállt az álom,
Minden, mi szép volt, hamvába dőlt.
Hóhér mosolya kúszik a számon,
Mi éltetett tegnap, mára megölt.
Bánom, de hagyom, pusztuljon minden!
Tétován nézek a tegnap után,
Emlékek, vágyak, tűnjetek innen!
Fájdalom könnyét letörlöm sután...

Jó volt...

S bár lelkem megcibált szárnya
Törötten hever... halott talán,
Vonszoló magam továbbra – hátha
Fény gyúl a Sötét túloldalán...

É b r e d ő v i l á g

Ketyeg az óra, fogynak a percek,
széttérült szárnyakon reppen a lét.
Eltépett szerelmem sírhantján reszket
egy új láng, mely vágyaim' teríti szét.

Nyílik egy kis virág, álmot ölelget,
új napom fénye már izzik és ég.
Elhamvadt szerelem nem gyötör többet,
szép múltunk porából előrelép.

Leráztam béklyómat, szárnyal a lelkem,
összetört szívemben lobban a láng.
Hamvából fönixként magasba reppen,
s szerelem fátylában borul le ránk.